

FİKİR PERVER

Fikir, Sanat ve Edebiyat..

Sayı 74 Eylül 2025

Ey Türk Gençliđi,

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni, bu hazineden, mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî, bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler.

Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakr-u zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asîl kanda, mevcuttur!

K. Atatürk

2017 senesinde başlattığımız "Geleceğimiz Kitapta" adlı köy okullarına kütüphane kurma projemizi sürdürürken ülkemizdeki genç yazarların ülkesine seslenmesi için 2019 Ağustos ayı itibariyle Fikirperver Dergi olarak karşınızdayız. Amacımız gençlerin hislerini bu dergi vasıtasıyla yazıya dökmesidir. Keyifli okumalar dileriz.

Yazarlarımız

Betül Utcu
Ekin Çinici
Elif Güzel
Fatma Kaya
İsmail İğdelii
Mehmet Ali Keskinçiliç
Mehmet Şahin
Oruçtekin Kökdemir
Önder Koç/Rafiye Öztürk
Rafiye Öztürk
Şehnaz Orhan
Tuğba Bademci

Sizden gelenler

Önder Koç
Rafiye Öztürk

Editörlerimiz

Merve Kakıcı
Meryem Çaycı
Özgür Aktaş
Firdevs İzgören

Kapak illustrasyon

Büşra Ayrancıoğlu

Tasarım

Sıla Ergün
Ekin Çinici

Sesli Dergi

Sılanaz Kalender

İletişim

Büşra Ayrancıoğlu

Dijital Medya

Mehmet Akif Yardım
Büşra Ayrancıoğlu
Buse Çetin

2019 yılında ülkemizin gençlerinin isteklerini dile getirmek için oluşturulan Fikirperver dergi' de siz de yazmak isterseniz bizimle mail yoluyla iletişime geçebilirsiniz.

74.Sayı

Eylül/2025

fikirperverdergi.com

▶ Fikirperver Dergi

📷 🐦 fikirperverdergi

fikirperverdergi@gmail.com

Geleceğimiz Kitapta

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından köy okullarına kütüphane projesi bugün itibariyle ulaşmıştır. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

▶ Geleceğimiz Kitapta

📷 🐦 @gelecegimizkitapta

GÖNÜL

Gönlünüze dikkat edin ve hapşırınca çok değil gönlünüzce yaşayın. Micheal Cheval tabloları gibi hayat. Mantıkla idrak , duyguyla düşünce aşık, bütüne ayan beyan olarak bakmak mümkün değil. Münferit bir hayatı mehlîkâ birinin letâfetiyle yaşarken mümkün belki. Gönül penceresi kişiselinde... Elementlerin yarılanma ömrü gibi. Bilim konularının yenilenme süresi var. Salt değil, değişken. Etik dışı her davranış gönül dışı kalıyor, vicdan muhasebesine itiyor. Kadirşinas bir yaşayış kaldırmıyor, merdümگیرز (çekingен) kalıyor kişi. Beden sağlığıyla süveydâyı (kalbin en gizli yeri) korumak mühim olan. Diğerkâm bir moddayken itidali (ölçüsü) olmuyor gönlün. Yolun diğer tarafındakini kazanç görmek manzarayı sürrealist tavırla yakalamak gönle iyi geliyor. Müteessir devam etmemek biraz da değişim ve dönüşüm tecellisiyle akabilmek gerek. Dirâyet (akılla anlamak) ve firâsetle (düşünerek anlamak) müdavele (karşılıklı görüşmek) ve mücadele etmek önemli. Velhasıl navahoca (New Mexico ve Arizona'da kullanılan sesin tonuna göre değişen bir dil) gibi tonal bir dille yaklaşmak gönlün biyolojik süresini kısaltmıyor.

Betül UTCU

IŞIK

Gecenin karanlığını aydınlatan bir ışıktı sanki, gündüzün aydınlığı yetmiyordu insana, gün geceye karışsın, karanlık çöksün, umut ışığın yansın. Yanan ışığın gölgesinde, ruhlar kavuşsun, sözler karışsın geceye, dışarıda ince ince yağan yağmur ve camı tıklatan damlalar eşliğinde zamansız sohbetler sürsün gün ağarcaya...

Göz kapakların kapanıp daldığında uykuya, ruhunun derinliklerinde huzurun dansı başlasın ta ki bir sonraki umut ışığı yanana dek...

Kış bitsin, bahar gelsin yüreklere, sevda sözcükleri söylensin kulaktan kulağa. Sevgi, saygı, merhamet üzerine kurulsun sevdalar, uyudun uyanamadın ihtimali olan bir dünyada gönül hiç kırılmasın...

Ruhunun, kalbinin huzur bulduğu bir ömür sürsün insanlık. Ta ki son nefese dek...

Selam ve sevgiyle.

Rafiye ÖZTÜRK

GÖNLÜNÜZE DİKKAT EDİN

Hadi, hayatımızı gözden geçirelim. En son kendimizi mutlu etmek için ne yaptık? En son gönlümüzü hoş etmek için ne yaptık? Bunu düşünürken hepimiz gülümsedik, değil mi? Çünkü bizi gerçekten mutlu eden şey, işte o andır. Ben düşününce aklıma lunaparkta bindiğim dönme dolap geliyor; Hoşuma giden bir diziyi izlemek, tekne turu yapmak, sevdiğim bir yazardan kitap okumak ya da bir çocuğu sevindirmek geliyor. Ama bu listeye dikkat edin; çalışmak yok, televizyon izlemek yok, dedikodu yapmak hiç yok... Ama arkadaşla içilen kahve var.

Gönlünü hoş ederken, insanların gönlü hoş edilmez mi? Elbette edilir. Ama burada bir ayrım var: Özellikle ülkemizde kadınların üzerine yüklenen ağır bir sorumluluk var. Etrafındaki herkesin gönlünü hoş etme çabası... Bir anne düşünün; eşini mutlu etmeye çalışır, çocuklarını yedirir, içirir, doyurur, tabiri caizse onlara hizmet eder. Herkes evde mutlu mesut yaşarken o anne en son kendi gönlünü ne zaman hoş etmiştir? Kendine en son ne zaman bir hediye almıştır? Bahsettiğim şey “komşuculuk oynamak” ya da televizyon başında vakit geçirmek değil. O anne en son kendini ne zaman biricik hissetmiştir ya da hiç sorumluluk hissetmeden gönlüne göre yaşamıştır?

Bir de birilerinin gönlünü hoş ederken kendini kullandırmak var. Yani kendi isteklerini yok saymak, kendini hiçe saymak... Yıllarca yaptım, o yüzden kendimden biliyorum. Yapmayın, ben de yapmayayım. Çünkü kimse bizden daha kıymetli değil. Önce kendi gönlümüz, önce biz, sonra canan!

Peki, gönüllülükle gönlünü hoş etmenin bir bağlantısı var mı? Var, hem de çok! Hatta gönülden gönüle incecik bir çizgi var. Gönlü güzel insanlarla, gönüllü bir şekilde ihtiyacı olanların gönlüne dokunmak paha biçilemez. Ne zaman gönlü güzel insanların yanına gitsem içim kuş gibi olur, kanat çırpır. Çünkü orada kötü niyet olmaz, dedikodu olmaz, kalp kırma olmaz, sen dili olmaz. Hep iyi niyet, hep hayaller, hep insanları mutlu etme çabası vardır.

Bu kadar öz eleştiri yaptık, kendimizi sorguladık. O hâlde şimdi ödül zamanı! Bu yazıyı okuduktan sonra herkes önce kendi gönlünü hoş eden bir etkinlik yapsın. Sonra da bir çocuğun gönlünü hoş etsin, olur mu? İyilik ve mutluluk yayılsın; tıpkı bir göle düşen su damlası gibi...

Kalın sağlıklıca!

Tuğba BADEMCI

OTOĞAR

Vedaların, ayrılıkların, onca gözyaşının seyircisi. Sallanan ellerin, sarılmaların, nice buluşmanın köprüsü. Emektar kaptanların yaşlı otobüslerine övgüsü ve her hayatın birer öyküsü. Simitçiler, çaycılar, hayatı umursamayan can dostlar...

Evet, otogarlardan bahsediyorum. Gözü yaşlı annelerin evlatlarını uğurladığı, coşkulu erlerin vatan görevine gittiği, yeni başlangıçların hayat bulduğu o soğuk yerlerden. Çeşit çeşit firmaların farklı farklı otobüslerle kıvrım kıvrım o garaja yaklaşması, kalabalığın araç önünde birikmesi, bagaj önünde yaşanan curcunalar... Hepsi aslında hayatı anlatıyor. Bir bekleyiş, bekleyişin içinde bir heyecan, heyecanla atan kalp. Hele yanında bir de sevdiğin varsa, ondan ayrılmamanın verdiği acı. İnsan dakikaları sayar geçmesin vakit diye. O sonsuzluğa götüren otobüs hiç gelmesin ister. Otogarın yüz felci geçirten soğuğu kalsın ama otobüs gelmesin ister, ayrılık zordur çünkü. Saatlerce gidilecek yoldan daha zordur.

Bazen de tam tersi olur. Kavuşmak için o aracın hemen gelmesini istersin. Onu beklerken bağırان yazıhanecilerin sesi müzik gibi gelir sana. Her korna sesi umut doldurur yüreğine ve içinde bir korku; ya gelmezse... Gelir elbet gelir ama o korku yeter insana işte. Tıpkı hayatın akışına uyum sağlamak gibi.

Otogarlar hayat gibidir. Bekleyiştir. Başlarsın yaşamaya, kalabalığa dalarsın. Emanetçilere istemesen de güvenirsin. Sonra otobüsler gider. Sakinlik olur, hayat yavaşlar. Bir bekleyiştir başlar. Beklersin, beklersin... Sonra istesen de istemesen de o dört tekerlekli gelir ve seni uzun bir yolculuğa çıkarır...

Oruçtekin KÖKDEMİR

R

UZUN İNCE BİR YOL

Bu dünyadan öyle insanlar geçmiştir ki onları eserlerinden tanımaya çalışsak dahi yeteri kadar derinliklerine inebilir miyiz? Bilemiyoruz. Kendi dünyamızda koşturmanın sıradanlığı, ezici rekabetin acımasızlığı, dijitalleşmenin mekanikliği karşısında durulmaz bir ivme hepimizi sarıp sarmalar. Manevi ihtiyaçlarımızı öteler, kendimizden başka kimseye rehber olmaz, yetişmenin ve yetiştirmenin derinden başımızı göğe kaldıramaz, iç sesimizi ne kadar bir vakittir dinlemediğimiz farkında bile olamayız. Ozanlar sanatçılar, aşıklar sayesinde, bize iyi gelen gönlümüzün seslerini yakalama imkanını bulduğumuz için onlar hayatımızda ayrı bir yer tutmaktadırlar.

Ömrünü, küçükken geçirdiği kaza ve hastalık dolayısıyla kaybettiği görme yetisi ile sürdürmüş ama kalbinin gördüğü ve neredeyse tüm dünyaya yaydığı ayna tutma becerisi sayesinde onu Aşık Veysel olarak bilmenin haklı gururunu hepimize yaşatmıştır. Anadolu'nun kokusunu, toprağını, özlemini yansıttığı şiirlerine, bağlamasıyla verdiği hayat sayesinde, gerçek duyguların gönlümüzü, ruhumuzu nasıl beslediğine şahit olmuşuzdur. Çok zor geçen kederli ve duygulu yaşamında, gelmesi beklenen sevgiliye, kendisinin de geldiği yer olan ve bir gün canını emanet edeceği toprağa, zamansız kaybedilen canların yaslarına hep ses olmuş, dizeleri ve bağlaması ile onun rehberliği olmasa belki de hiç dokunamayacağımız yaralarımızı bize göstermeyi başarmıştır.

Ortak yasların ne kadar canımızı acıttığını, onun sesinden sabır ve hoşgörü ile öğrenmenin asıl maharet olduğunu anlamak, karşılamamız gereken bir tevazu ve özveri meselesinin de içimizde ne kadar mücadeleli bir yol kat etmek olduğuna eserlerinde hep değinmiştir.

Dış dünyayı göremediği kadar, iç dünyayı görme ve insanın anlamını kavrama yeteneğini, bırakın bunu paylaşmama bencilliği ile içine kapanmak olsun, aksine elindeki bu duygu servetini, ömrü boyunca insanlığın hizmetine sunmuş bir ozandır Aşık Veysel. Aşkı karşılayacak gönül olmazsa sevginin de sevgilinin de anlamını kaybettiğini, onu alabilecekle, büyütebilecek gönül derinliğine sahip olmanın asıl mesele olduğuna işaret etmiştir yaşamı boyunca.

Sevda ayrılıkları onun hep yüreğini acıttığından dizelerindeki dönemeyen sevgili, aramayan aşığın önce gönlünde olmayı, sevgilinin kendini görmekten çok daha kıymetli olduğunu hep belirtmiştir. Yaşlı ve kederli dizeleri kendi içinin derinliğini, ancak söze döküldüğünde belki de küçüleceğini hisseden Aşık Veysel, Anadolu'nun kokusuna, suyuna, toprağına adadığı acılarını kendi sesinin tınlarında vücut bularak yüreklerimize yerleştirmiştir.

Dizelerinde, bazen kendisinin oluşumunu sadece gönlün-

Güzelliğin on par'etmez
Bendeki aşk olmasa
Eğlenecek yer bulaman
Gönlümdeki köşk olmasa

AŞIK VEYSEL

den ibaretmiş gibi hissettirmiş, bazen de gönlüne terbiye edilmesi gereken çocuğu gibi yer vermiş, oradan oraya gezen, yorulan bu iç sesine kendisini bu kadar üzdüğü ve yorduğu için zaman zaman sitem bile etmiştir. Şu mısralar gönlüyle nasıl konuştuğunu açıkça anlatır.

“Gönül sana nasihatim

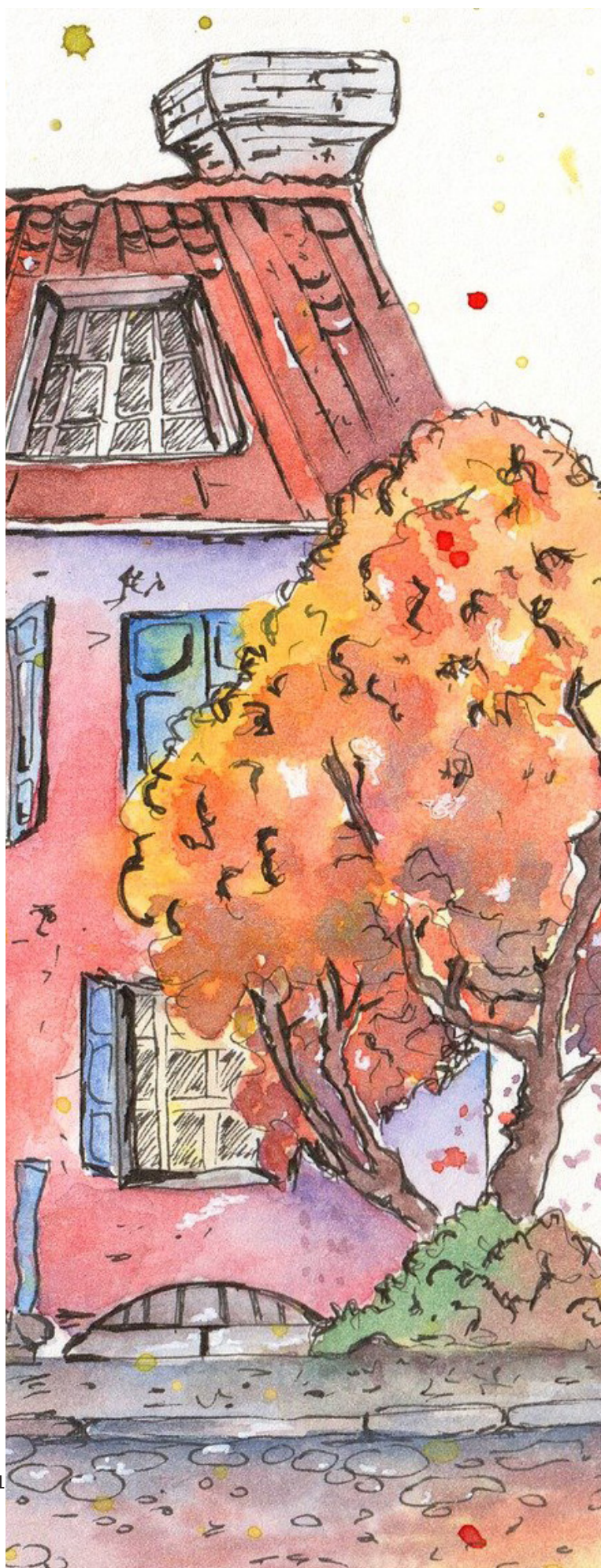
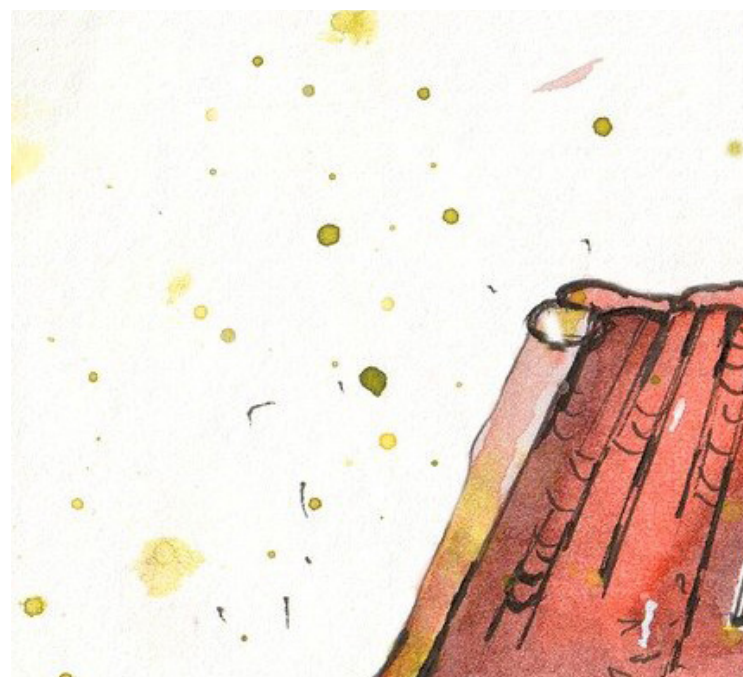
Çağrılmazsan varma gönül

Seni sevmezse bir güzel

Bağlanıp da durma gönül” (BAKIRCI Nedim, TÜRKÜ Uluslararası Dil, Edebiyat ve Halkbilimi Araştırmaları Dergisi, 2024, sayı 12)

Bu aşık, bu ozan, bu sanatçı memleketin rengini, kokusunu neredeyse dünyaya yaymış, dış dünyayı görmenin engeline rağmen önce içini görmeye mümkün olabileceğini eserleriyle ortaya koymuştur. Hiçbir dönemde eskimeyecek kulaklarımızla, okumaktan bıkmayacağımız dizelerimizle, o kendinin gönlünde hep yaşadığı gibi insanların gönüllerinde hak ettiği yerde durmaktadır. Çünkü o zamansız, nadir duygu insanlarından biri olarak, iç sesimizi anlamamıza ve sayesinde anlatmamıza da şüphesiz ki hep yardımcı olacaktır.

Şehnaz ORHAN

Türkü Gibi Bir Kelime: Gönül

“Soğuk söz görmüş gönül, kırk yaz geçse ısınmazmış.”

Belki de bu, dilimizde “gönül” denen o görünmeyen ama hissedilen yeri en iyi anlatan cümledir. Gönül, sadece kalp değildir. Gönül; yaşanmışlıkların, kırılmanın, sevginin, vicdanın ve insan olmanın yansımasıdır. Batı dillerinde “heart”, “cuore” ya da “corazón” vardır ama bunların hiçbirisi “gönül” değildir. Çünkü gönül yalnızca bir organın değil, insanın ruhunun sesidir.

Geçtiğimiz aylarda bir restoranda, özenle hazırlanmış bir masa dikkatimi çekti. Güllerle süslenmiş, mumlar yakılmış, belli ki özel bir akşam içindi. Kısa bir süre sonra şık giyimli bir çift geldi, oturdular. Kutlama havası vardı ama bir şey eksikti: dikkat. Çünkü ikisi de birbirleriyle değil, telefonlarıyla ilgileniyordu.

O sırada yan masada, arkadaşım ile öyle derin bir sohbe dalmıştık ki etrafın sesi, çatal bıçakların şingirtisi, telefonun titremesi, hiçbirini duymadık. Çünkü oradaydık. Hem bedenem hem gönülden. Sohbetin içindeydik. O an, gönülden konuşmak ne demekmiş, yeniden hatırladım.

Türkü yakmak deriz, yazmak değil. Çünkü yaşanmışlık yanar içimizde. Aynı şekilde gönül de yaşanmışlıklardan doğar. Kimi zaman incinir, kimi zaman büyür, kimi zaman kabuğuna çekilir. Ve bazen, soğuk bir sözle bir daha hiç ısınmayacak kadar kırılır.

Gönül kelimesi, bizim dilimizin en derin katmanlarında yer alır. Gönül koymak, gönül almak, gönül vermek, yüce gönüllü olmak, gönlü zengin olmak, gönül dostu olmak... Bunların her biri sadece bir ruh hâlini değil, bir kültürün insanla kurduğu bağın özüdür.

Gönül, sadece duymak değil, hissetmektir. Gönül, sadece bakmak değil, görmektir. O yüzden dikkat etmek gerekir: Gönül kırmamak bir erdemdir. Gönül almak ise bir sanattır. Çünkü kim bilir; belki de bir insanın gönlünde hâlâ ısınmayı bekleyen bir soğuk söz vardır...

Gönül; sesi çıkmayan bir bilgeliktir. Her şeye sessiz kalmaz ama her şeyi bağırarak da söylemez. Bir tebessümde kendini gösterir, bir susuşta derinleşir. Gönül koyarız, gönül alırız. Gönül veririz, gönül kırarız. Ama hepsi özünde şudur: İnsan olmak.

İşte bu yüzden, gönlümüze dikkat etmeliyiz. Ve daha da önemlisi, başkalarının gönlünü incitmemeye özen göstermeliyiz. Çünkü bazı gönüller, bir kere kırıldığında bir daha hiç ısınmıyor.

Yüce gönüllü insanların etrafınızda çok olması dileğiyle...

Sağlıkla kalın, hoşça kalın.

GÖNLÜNÜZE İYİ BAKIN

Gönül... Ne kadar da kırılgan, ne kadar da narin bir şeydir aslında. Elimize alabileceğimiz bir cisim değil ama hayatımızın en değerli hazinesi. Kimseye göstermediğimiz yanlarımızın, en gizli hislerimizin saklandığı bir yer. Orası iyi korunmazsa en küçük bir rüzgârda bile savrulabilir, incinebilir, hatta kaybolabilir.

Gönlünüze dikkat edin, çünkü orası sizin en gerçek sınav alanınızdır. İnsanlar hayatınıza girer, çıkar; bazıları iz bırakır, bazıları derin yaralar açar. Ve çoğu zaman fark etmeden o yaranın içine düşersiniz. İşte tam da bu yüzden gönül, dikkatle korunmalı. Sadece aşklar için değil, dostluklar, arkadaşlıklar, hayaller ve umutlar için de... Çünkü her his, her düşünce, her sevgi, oradan beslenir.

Gönlünüze dikkat edin; çünkü o, sizi siz yapan yerdir. Bazen bir bakış, bir söz, bir davranış gönlünüzü bir ömür boyu değiştirebilir. İncitmeyin kendinizi ve başkalarını. Sevgiyle, sabırla, anlayışla yaklaşın. Kimse mükemmel değil, ama gönlünüzü boş yere yıpratmak insanlara yer açmayın. Onlar sizi küçültmek, eksiltmek ister; siz ise büyütmek, anlam katmak için yaşayın.

Bazen gönül incinir, bazen kırılır, bazen de kaybolmuş gibi hissedersiniz. Ama bilin ki her kırık, her düşüş bir öğretmendir. İnsan kendini kaybettiği anlarda bile öğrenir, fark eder, olgunlaşır. Gönlünüze dikkat edin derken kastettiğim tam da bu: Onu sadece korumayın, aynı zamanda büyütün. İçinde taşıdığınız sevgi, merhamet ve umut, doğru ellerde çiçek açacak; yanlış ellerde ise solup gidecek.

Ve unutmayın ki gönül, her zaman dürüsttür. Ne zaman sevinir, ne zaman üzülür, ne zaman huzur bulur bunu saklamaz. Onu dinleyin, onunla barışık olun. Kendinizi anlamak istiyorsanız, önce gönlünüzü anlamalısınız. İnsan, gönlüne ihanet ettikçe kendi ruhuna da ihanet eder.

Gönlünüze dikkat edin, çünkü orası sizin eviniz, sığınağınız, güvenliğinizdir. Kendi kalbinizi ihmal etmeyin, onu sevgiyle besleyin, iyi insanlarla doldurun. Onu boş yere yıpratmayın; çünkü gönlün değeri, ne kadar sevildiğiyle değil, ne kadar korunduğuyla ölçülür. Ve hayatın en kıymetli hazinesi, siz ona sahip çıkabildiğiniz sürece sizinle olacaktır.

Ekin ÇİNİCİ

Hücrem

Bilseydim neye varmaktı yolculuğum,
Belki daha hızlı koşardım.
Gittiğim, gidemediğim,
Çoğu zaman da bittiğim.
Her bittiğimde yeniden dediğim.
Çıkabilseydim hücremden,
Kilit vurduğum zihnimde, yıkabilseydim karanlığımı
Çatlayan yanaklarımı yakan gözyaşlarımı silebilseydim.
Çıplak ayaklarımla yağmurda koşabilseydim
Hüzünlerime tutunmayı bırakabilseydim
Hüznü değil sevmeyi sevseydim.
Sevmeyi,
Asıl varmam gereken yerin benliğim olduğunu bilebilseydim
Her bende bir çocuk olduğumu,
Acıların da öğretmen olduğunu
Bilip de içimdeki benlere anlatabilseydim.
Görebilseydim varlığın ötesindeki gerçeği
Gerçeği görmeden de var olduğunu bilmeyi
Ve bulabilseydim kendimi
Ya da hücremde saklı kalan her şeyi.

Elif GÜZEL

SEVDA BÜYÜSÜ

Mehmet ile Ayşe'nin aşkı, Ayşe'nin evinin bahçesinde bulunan bir şişeyle başladı. Bulunan şey herkesi kafa karışıklığına sürüklendi. Büyük bir fırtına çıktı ve her şeyi savurdu, oradan oraya attı. Köylünün hayatlarını doğrudan etkiledi. Oluşan keşmekeş her şeyi yerinden edip dağıtıyormuş gibi gözükse de aslında yeni düzeni oluşturan parçaları yerli yerine koyuyordu.

Ayşe'nin meraklı komşusu Sakine teyze, evin çevresinde bakınırken gözüne bir şey takıldı. Toprağı eşeledikçe bir karışım buldu. Bu karışım olsa olsa büyüydü. Buldukları karışımın ne amaçla yapılabileceğini hararetle bir şekilde tartıştılar. İhtimalleri düşündükçe büyük bir panik yaşadılar. Akıllarına ilk gelen güçlü ihtimal, evin genç kızı olan Ayşe ile evlenmek isteyen genç bir erkeğin sevda büyüü yapmış olabileceğiydi. Bulunan şeyin sevda büyüü olduğu kanısına varıldığına göre geriye kimin yapmış olabileceğini bulmak kalıyordu. Düşündüler taşındılar, uzun uzun tartışmalardan sonra bunu yapanın Mehmet olabileceğine karar verdiler. Mehmet'in yapmış olabileceği ile ilgili kesin bir kanıt yoktu, akla yatkın bir gerekçe de yoktu. Tabii ya, doğru kimin umurundaydı ki. Çoğu zaman yalan doğruya, kurmaca gerçeğe göre daha cazip gelmez miydi?

Mehmet büyü iddiasını ne kadar reddetse de kimseyi inandıramıyor, olan biteni de bir türlü anlamlandıramıyordu. Büyü neydi, nasıl yapılırdı, Ayşe kimdi, kendisiyle ne alakası vardı? Tüm bu sorular beyninde dönüp duruyordu. Anlamsız sorular ve bilmediği cevaplarla kalakaldı.

Ayşe ise Mehmet'le bir alakası olmadığını, olmayacağını defalarca söylemesine rağmen sanki Mehmet'e âşık olmuş gibi imalardan kurtulamıyordu. Mehmet'i hiç tanımazken hayatı birden her yolun Mehmet'e çıktığı meydana dönmüştü.

Ayşe ile Mehmet birbirlerine karşı müthiş bir merak duymaya başlamıştı. Birbirlerinin her hâlini gözler, izler olmuşlardı. Birbirine yabancı iki insan, çevredeki diğer insanların konuşması ile aralarında görünmez bir bağ ile bağlanıvermişti.

Yaşadıkları yabancılık duygusu zamanla yerini tanıdıklık duygusuna bıraktı. Birbirlerini gördüklerinde kaçamak bakışlar, zamanla selamlaşmaya sonra ayaküstü konuşmalara dönmüştü. Konuşmalar da açıkça hoşlandıkları konuşulmuyordu fakat yaşadıkları süreç onları birbirine doğru sürüklüyordu. Sohbet konuları, günlük hayatın dertleri, kişisel sorunları gelecek ilgili hayalleri oluvermişti.

Herkesin sevda büyüü sanıp ortalığı karıştırdığı şey ise; Bir çocuğun evcilik oyunu için oluşturduğu, kendince kurduğu oyun dünyasında kolonya olarak kullanmak için yaptığı bir karışımdı.

Fatma KAYA

DOĞADA DAĞLARDA OLMAK

Dağlarda olmak, insanın hem kendi içine hem de doğanın derinliklerine yaptığı bir yolculuktur. Günlük hayatın karmaşasından uzaklaşıp yüksek zirvelere yöneldiğimizde, aslında modern dünyanın gürültüsünü değil, kendi kalbimizin ritmini duyarız. Bu ritim, doğanın kadim döngüsüyle uyumludur. Özellikle Kaçkar Dağları'nın vadilerinde yürürken ya da zirvesine doğru yükselirken bu uyumun büyümesini daha derinden hissederiz. Bunu bizim gibi tırmanan dağcılar, Kaçkarların sessiz çağrısı diye de adlandırabilir. Kaçkar Dağı, Karadeniz'in sisli doruklarının en görkemlisidir. 3.937 metreye uzanan zirvesi hem görkemiyle hem de çevresindeki eşsiz ekosistemiyle doğa severler için adeta bir mabettir. Burada vadiler boyunca akan buz gibi dere, yemyeşil ormanların içinde gizlenen göller ve sisin ardında bir anda beliren zirveler vardır. Kaçkarlar sadece bir dağ silsilesi değil, aynı zamanda Anadolu'nun doğa ve kültür mozaığının bir yansımasıdır. Kaçkarların büyümesini buraları gezmeyenler bilemez.

Dağlarda yürüyüş yapmak, insanın hem bedenini hem de ruhunu terbiye eder. Adım adım yükselirken nefes zorlaşır, ama manzaralar genişler. Kaçkar Dağları'nda yürüyen biri, Fırtına Vadisi'nin derinliklerinden başlayarak şimşir ormanlarını, alpin çayırları ve sonunda karla kaplı dorukları görür. Bu yükseliş, insanın kendi sınırlarını aşmasının simgesidir. Zirveye varıldığında ise sadece yüksekliğin değil, sabrın ve azmin ödülünü alırsınız. Yürüyüşün ve zirvenin anlamını soranlara bunu söylemek kadar doğal bir durum yoktur.

Doğada olmanın ruhsal boyutundan bahsedecek olursak Kaçkarların sessizliği, doğada olmanın en güçlü yanı olduğunu yazmak doğru olur. Burada telefon sinyali çoğu yerde kaybolur, şehir gürültüsü yoktur. Onun yerine kuş sesleri, rüzgârın uğultusu ve uzaklardan gelen dere şırıltısı vardır. Bu doğal sesler, insanın zihnini dinlendirir, ruhunu arındırır. Dağlarda geçirilen bir gün bile, modern hayatın aylar süren stresini silebilir.

Kaçkar Dağları yalnızca doğa değil, aynı zamanda kültür demektir. Çamlıhemşin yaylalarında yaşayan insanların misafirperverliği, horonun ritmi, yayla evlerinin dumanı bu coğrafyanın ruhunu tamamlar. Yaylalarda içilen bir sıcak çayın ya da taze mısır ekmeğinin tadı, dağ havasıyla birleşince unutulmaz bir deneyime dönüşür.

Doğada, dağlarda olmak; yalnızca bir spor ya da hobi değildir. Bu, insanın kendini yeniden bulma yolculuğudur. Kaçkar Dağları ve çevresindeki eşsiz doğa bize hem doğanın gücünü hem de sadeliğin huzurunu hatırlatır. Dağlarda geçirilen her an, aslında insanın kendi içindeki zirveye doğru yaptığı bir yolculuktur.

Mehmet ŞAHİN

GÖNLÜNÜ DİNLE AMA HER İSTEDİĞİNİ VERME

İnsanoğlu olarak garip yaratıklarız. Anımız anımızı tutmaz. Özellikle bizim gibi gelişine yaşayan toplumlarda sıkça yaşanır bu durum. Bilinçli olmayan, derinliksiz sadece yaşanan ana ve günü kurtarmaya odaklı bir yaşam bu. Sadece bugün değil geçmişte de böyleymiş durum. Mesela Evliya Çelebi'nin hayatını anlatan 'Gönlünü Dinle Ama Her istediğini Verme' adlı kitabında Çelebi'ye atfen "Eee, dünya bu! Bir kararda durmuyor insanoğlu. Zaman oluyor, melekleri hayran ediyor. Gün geliyor, şeytan utaniyor ondan," dediğini yazıyor yazar Petunya. Biz de bir zamanlar ulaşmak için peşinden koşup kendimizi heder ettiğimiz birçok şeyin aradan bir zaman geçtikten sonra değersiz hâle geldiğini çok yaşamışızdır. Aslında garip de değil normal bir süreç bu. Çünkü insan olmak bir anlamda istemek, daha çok istemek demek özellikle de yaşadığımız şu dönemlerde. Olanla yetinmeyerek daha fazlasını elde etmeye çalışmak bizi bir noktada geliştirip zenginleştirirken bir nokta da eksiltip yoksullaştırıyor. Şu anda dünyamız üzerinde hayatımızı kolaylaştıran tüm yenilik ve gelişmelerin içimizdeki daha fazlasını istemek dürtüsünden kaynaklanmakta olduğu bir gerçek. Bu dürtü olmasaydı hala mağaralarda yaşayan avcı-toplayıcı ilkel insanlar olarak yaşamaya devam ediyor olurduk. İsteye-biliyor olmak insan olmanın önemli özelliklerinden biri yani. Bu isteklerimizin bir kısmı hayatımızı devam ettirmek için zorunlu olsa da büyük çoğunluğu haz almak ve iyi hissetmekle ilgilidir. İlk çağ filozofları da bu konuda hemfikir benimle. Mesela Epikür ve hedonizm felsefesinin ana düşüncesi olan mutluluğa ancak acıdan kaçıp haz peşinde koşularak ulaşılabilir. Günümüzde de doyumsuz bir iştahla sürekli bir sahip olma temelli bir arzulama içindeyiz. Elde edebileceğimizin en üst sınırına ulaştığımızda tatmin olacağımızı sanırız ama o sınıra yaklaştıkça o sınırın daha üst seviyelere gittiğini görürüz. Hatta bu sayıda paylaştığımız kısa hikâyede olduğu gibi gönlümüzden geçeni bir şekilde elde etmemizin hiç de beklemediğimiz sonuçlara yol açtığı da olur.

Gönlümüzden geçen bir şeyi istemekle o şeyi elde etme arasında da ters bir orantı söz konusu. İsteddiğimiz şeye sahip olamadığımızda ona karşı duyduğumuz arzu da artıyor. Ne var ki onu elde ettiğimiz andan itibaren en baştaki isteğimizden pek eser kalmıyor. Bazı durumlarda da kişinin mahvolmasına bile sebep olabiliyor. Çoğu insan mutluluğun ancak arzulananın elde edilmesiyle mümkün olduğunu düşündüğünden istediğine ulaşamayınca mutsuz oluyorlar. Elbette sadece isteyip elde edemiyor olmak mutsuzluk verecektir. Çok istediğimiz bir şeye sahip olduğumuzda büyük haz yaşayacağımızı ve bu durumun hep devam edeceğini sanırız. Ancak çoğu zaman aradan zaman geçtikçe aldığımız haz azalır. Bertrand Russel'in bir sözünü paylaşmak istiyorum: "İstediklerimizin bazılarını elde edememek, mutluluğumuzun ayrılmaz bir parçasıdır." Her istediğimizi elde etmek zamanla bizi 'mutluluk kanıksaması' durumuna da düşürebilir. Başarılarımızdan ve elde ettiklerimizden zevk alamaz hâle gelebiliriz. Aslında mutluluğun bir şeyler elde etmek yerine beklenti ile daha ilişkili olduğunu düşünüyorum. Fazla şeyler bekler ama az şey elde edersek mutsuz hissederiz ancak az şey bekler ve beklentimizi elde edersek mutlu oluruz. Günümüz ekonomisi bizi ihtiyacımız olmayan şeyleri istemeye ve onları elde ettiğimizde mutlu olacağımızı inandırmaya yönlendiriyor. Biz de gerçekten ihtiyacımız olmayan şeyleri elde etmek için aşırı bir çaba içine giriyor ve dediklerini yapıyoruz ve bunları yaparken de tamamen özgür irademizle kararlar aldığımız yanılgısına düşüyoruz; "Yan komşumuzun sahip olduğu şeye ben niye sahip değilim? Ben de buna değerim," deyip kısır bir döngüye giriyoruz maalesef. Çevirisini yapmış olduğum hikâyede olduğu gibi bir şeyi ya da kişiyi elde etmeyi istemek sandığımız kadar basit ve önemsiz bir şey değil. Belki de bu kısa hikâyeyi okumak kendimize, "Neyi neden istiyorum? Benim buna gerçekten ihtiyacım var mı?" gibi sorular sorarak mutluluğun sadece elde etmekten geçmediğinin bilincine vararak doğru ve yanlışlara ilişkin tercihlerimizi gözden geçirebilmemize neden olabilir.

Çevirisi bu sayıda yayınlanan Gönülçelen (The Chaser) başlıklı hikâye İngiliz yazar John Collier'e ait. Eserleri arasında şiirler, romanlar ve senaryolar da bulunmasına karşın, hikâyeleri ile meşhur olan Collier'in, doğaüstü olana eğilmesi, fantezi takıntısı ve sürpriz sonlarıyla bilinir. Bu açıdan Edgar Allan Poe ve o, Henry'nin eserlerine benzer. Yazma nedeni insan doğası ve varlığı hakkında olan yazar, bilinmeyenleri açığa çıkarmak için hayaletleri, melekleri, şeytanları, cinleri ve simyacıları araç olarak kullanır. En beğenilen hikâyeleri arasında bulunan bu hikâyesi de bu özelliklere sahip bir eserdir. Yazar tarafından sıklıkla kullanılan hikâye anlatım teknikleri arasında olan ironi, öngörü ve beklenmedik son (aslında beklenen ancak hikâyenin kahramanı tarafından o anda fark edilemeyen son) olay örgüsü içinde kendini belli eder. Bu hikâyede de tutkuyla genç bir kadını seven ancak ondan beklediği karşılığı alamayan bir adamın, sevdiğini kendine aşık edeceğini duyduğu bir iksiri satın almak için bir yaşlı bilgeyi ziyaret etmesiyle başlar. Olay New York'un kasvetli arka sokağındaki bir dükkânın karanlık ve gizemli atmosferinde geçer. Baş kahraman Alan kendisi hakkında sevdiğinin ne hissettiğini dikkate almaz ve onun sevgisini normal yollarla kazanmaya çalışmayıp doğaüstü güçlerin yardımına başvurur. Satıcı yaşlı adamın ikna edici taktikleri yüzünden daha sonraki bir tarihte kesinlikle geri dönüp ölümcül ve pahalı bir ürün satın alacağı hakkındaki ipuçlarını fark etmeden aşk iksirini satın alır. Gönülçelen bir anlık heves ve hazla verilen kararlar için daha sonraları çok büyük bedeller ödenebileceğini anlatan bir eser. Hikâyenin İngilizce başlığı olan 'The Chaser' 'hafif içki' ya da 'iksir' anlamına geldiği gibi 'kovalayan' ya da 'takip eden' anlamına da geliyor. Dikkatli okuyucular bu başlığın gelecekte sevdiği kadınla olan ilişkisinin de bir öngörüsünü oluşturduğunu görecektir. Alışveriş bitip Alan dükkandan ayrıldığında olay aslında yeni başlamaktadır; bu ilişkinin nereye evrileceğini merak etmeye başlarız. Gönülçelen'in bir şeylerin normal akışını değiştirmeye zorlamadan, olayları olduğu gibi kabul etmeye çalışmamız ve isteklerimizde aşırıya gitmememiz gerektiğini savlayan bir hikâye olduğu söylenebilir. Gönlünüze dikkat edin bazen mahvolmanıza da sebep olabilir!

GÖNÜLÇELEN

Alan Austen, Pell sokağındaki bir apartmanın karanlık ve kıvrımlı merdivenlerini bir yavru kedi gerginliğinde tırmandı ve kapılardan birinin üzerinde belirsiz bir şekilde yazılmış aradığı isme uzun uzun baktı. Söylendiği gibi kapıyı hafifçe itti ve kendini sade bir mutfak masası, bir sallanan ve bir de sıradan sandalyeden başka mobilya içermeyen küçük bir odada buldu. Rengi solmuş oda duvarlarından birinde, üzerinde belki de bir düzine şişe ve kavanozun bulunduğu birkaç raf vardı. Yaşlı bir adam sandalyede oturmuş gazete okuyordu. Alan, tek kelime etmeden, kendisine verilen kartı uzattı: “Oturun Bay Austen,” dedi yaşlı adam kibarca, “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Oldukça sıradışı etkileri olan bir karışımınız olduğu doğru mu?” diye lafa girdi Alan.

Beyefendi, diye cevapladı yaşlı adam, “Ticari stokum çok geniş değil – müshiller ve diş ağrılarını giderici karışımlar ile uğraşmıyorum – ama yine de farklı çeşitlerim bulunur. Ben sattığım hiçbir şeyin sıradan olarak tanımlanabilecek etkisi olduğunu düşünmüyorum.” Şey, aslında, diye söze başladı Alan;

“Mesela burada...” diye böldü yaşlı adam raftan bir şişeye uzanarak, “İşte su kadar renksiz, neredeyse tatsız, kahve, şarap veya başka herhangi bir içecekte algılanamayan bir sıvı. Bilinen herhangi bir otopsi yöntemiyle de fark edilemez.”

“Bu bir zehir mi demek istiyorsunuz?” diye haykırdı Alan dehşetle; “Siz isterseniz eldiven temizleyici diyebilirsiniz,” dedi yaşlı adam kayıtsızca, “Belki eldivenleri de temizleyebilir. Hiç denemedim. Biri ona yaşam temizleyicisi diyebilir. Bazen yaşamların da temizlenmesi gerekir.”

Böyle bir şey istemiyorum, dedi Alan.

Öyledir herhâlde, dedi yaşlı adam; “Bunun fiyatını biliyor musunuz? Bir çay kaşığı için beş bin dolar istiyorum. Kesinlikle daha aza olmaz. Bir cent dahi.”

Umarım tüm karışımlarınız o kadar pahalı değildir, dedi Alan endişeyle.

Tabii ki değil, dedi yaşlı adam. Mesela bir aşk iksiri için bu kadar bir bedel istemek hiçte uygun olmaz. Bir aşk iksirine ihtiyaç duyan gençlerin çok azının beş bin doları vardır. Zaten o kadar paraları olsa aşk iksirine ihtiyaçları olmaz. Bunu duyduğuma sevindim, dedi Alan. Ben olaya şöyle bakıyorum, dedi yaşlı adam. Bir müşterinizi bir malınızla memnun ettiğinizde bir başkasına ihtiyaç duyduğunda geri gelecektir. Daha pahalı olsa bile. Gerekirse onun için para biriktirecektir. Eee, dedi Alan, “Gerçekten aşk iksirleri satıyor musunuz?” Aşk iksirleri satmasaydım, dedi yaşlı adam, başka bir şişeye uzanarak, “Size diğer meseleden bahsetmeme gerek yoktu. Sadece böyle bir parayı karşılayabilecek bir zorunluluk durumunda kaldığınızda aramızda kalacağını hatırlatmak için anlatıyorum.”

Ya bu iksirler, dedi Alan, “Onların etkisi sadece kısa süreli, değil mi?” Ah, hayır, dedi yaşlı adam, “Etkileri kalıcıdır ve gündelik dürtülerin çok ötesine uzanır. Karşılıkları benzersizdir. Cömerttir. Bıkıp usanmadan karşılık verirler. Ebediyen sizindir.” Aman Allahım, dedi Alan, bilgiç bir tavır takınmaya çalışarak, “Ne kadar ilginç!” Ama diğer yanını da düşün, dedi yaşlı adam. Düşünüyorum tabii, dedi Alan.

İlgisiz aşıklar için, bağlılık vadediyor bu iksir. Kendini beğenenleri bile hayran ediyorsun kendine. Genç bayana bundan az bir ölçü ver- tadı portakal suyu, çorba veya kokteyllerde algılanamaz- her ne kadar dışa dönük şen şakrak olsa da tamamen değişecek; yalnızlıktan ve senden başka bir şey istemeyecek. Buna inanamıyorum, dedi Alan, partilere çok düşkün biridir.

Artık onlardan hoşlanmayacak, dedi yaşlı adam, orada tanışabileceğiniz güzel kızlardan korkacak; “Beni mi kıskanacak?” dedi Alan mırıldanarak :

–Evet, senin her şeyin olmak isteyecek.

–Aslında öyle zaten. Sadece umursamıyor.

–Bunu aldığı anda umursayacak. Senden başkasını gözü görmeyecek. Hayattaki tek ilgisi sen olacaksın.

Şahane, diye bağırды Alan.

– Yaptığın her şeyi bilmek isteyecek, gün boyunca başına gelen her şeyi. Noktası virgülüne kadar. Ne düşündüğünü, neden aniden gülümsediğini, neden üzüldüğünü bilmek isteyecek.

– Buna aşk denir!

– Evet, sana öyle önem verecek ki! Yorgun olmana, cereyanda kalmana, yemeğini ihmal etmene hiç izin vermeyecek. Bir saat geç kalsan dehşete düşecek. Öldürüldüğünü ya da bir kadının seni baştan çıkardığını düşünecek.

Diana’nın böyle şeyler yapacağını hayal bile edemiyorum, diye haykırdı Alan; sevinçten şaşkına dönmüştü. Hayal gücünü kullanmak zorunda kalmayacaksın, dedi yaşlı adam, “Ve bu arada, her zaman çevrende güzel bayanlar olduğu için, eğer herhangi bir şekilde gönlün biraz onlara kayarsa da endişelenmene gerek yok. Sonunda seni affedecek. Tabii ki çok incinecek, ama eninde sonunda seni affedecek. “

Öyle bir şey olmaz, dedi Alan hararetle.

Elbette olmaz, dedi yaşlı adam, “Ama eğer olursa da endişelenmene gerek yok. Seni asla terk etmeyecek. Ve elbette, senin huzursuzlanmana neden olacak hiçbir şey yapmayacak.”

“Peki bu harika karışım kaç para?” diye sordu Alan.

Eldiven temizleyici ya da bazen yaşam temizleyicisi olarak adlandırdığım iksir gibi çok pahalı değil, dedi yaşlı adam, “Hayır. O beş bin dolar, asla bir cent daha az değil. Zaten bu tür şeylerle uğraşacak birinin senden daha yaşlı olması gerekir. Bunun için para biriktirilmeli zaten;”

“Ya aşk iksiri?” diye sordu Alan.

“Ha, o mu?” dedi yaşlı adam, mutfak masasındaki çekmeceyi açtı ve küçük, oldukça kirli görünen bir şişe çıkarttı, “Sadece bir dolar.”

Size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam, dedi Alan, yaşlı adamın şişeyi doldurmasını izleyerek.

İnsanları minnettar bırakmayı seviyorum, dedi yaşlı adam, “Ancak o zaman müşteriler daha zengin olup daha pahalı şeyler istediklerinde geri gelirler. Buyur iksiri. Çok etkili olduğunu göreceksin.”

Tekrar teşekkürler, dedi Alan, “Allahaismarladık.”

Au revoir,* dedi adam.

*Görüşmek üzere!

Yazar: John Collier

Çeviren: İsmail İğdeli

Tirebolu / GİRESUN

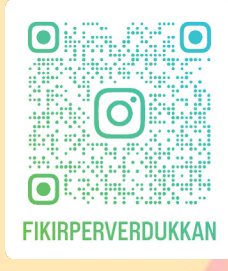
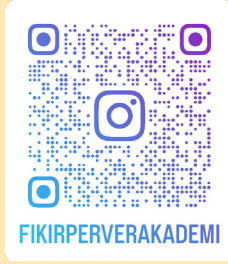
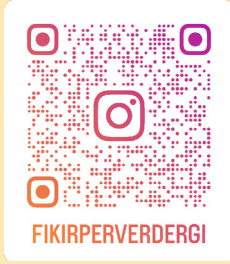
Tirebolu, Giresun iline bağlı bir ilçedir. İl merkezi olan Giresun'un doğu yönünde, Karadeniz kıyısında, Doğankent, Espiye, Görele ve Güce ilçeleriyle sınırları bulunmakta olup il merkezi Giresun'a 45 km uzaklıktadır. Doğal güzelliklerinin yanı sıra zengin tarihiyle de ön plana çıkan Tirebolu'nun tarihi MÖ 7. yüzyıla dayanmaktadır.

Tirebolu adı Yunanca Üç Kent anlamına gelen Tripolis'den gelmektedir. Bunun kentte yer alan üç kale nedeniyle konulduğu düşünülebilir. Eski Çağ'a ait Yunanca-Latince metinlerde de yerleşimin adı Tripolis olarak yazılmıştır ve merkezdeki halk arasında Tiriboli ya da Tiribolu olarak söylenir.

Tirebolu, 'Tripolis' şeklinde ilk defa MS 1. yüzyılda yazılmış olan Gaius Plinius Secundus'un Naturalis Historia adlı eserinde kaydedilmiştir. Gaius Plinius Secundus (23-79), eserinde Tirebolu Kalesi ile Tripolis Çayı; adı ile Harşit Çayı'ndan bahsetmiştir. Tirebolu'nun MÖ 7. yüzyılda (takriben MÖ 656) Karadeniz'de koloncilik hareketine giren Miletoslular tarafından kurulduğu rivayet edilir.

Rafiye ÖZTÜRK,

Bizi sosyal medya hesaplarımızdan takip etmeyi unutmayın !

Amsterdam Kraliyet Sarayı –Amsterdam / HOLLANDA

Hollanda'da bulunan 3 saraydan biridir. Saray Dam Meydanı'nda Ulusal Anıtın karşısında, Yeni Kilisenin yanında bulunmaktadır. Bina 20 Haziran 1655'te Amsterdam yöneticileri tarafından belediye binası olarak açılmıştır. Ancak günümüzde kraliyet sarayı olarak bilinmektedir. Jacob Van Campen tarafından yapılmıştır. 1648 yılında Jacob Van Campen Amsterdam Şehir Belediye Binası projesinin başına geçti. Binanın maliyeti 8,5 milyon Hollanda Guldenini buldu. Tüm binada kullanan sarımsı taşlar Almanya'dan getirildi. Ancak taşlar zaman içerisinde koyu bir renk aldı. Mimar Roma tarzı yönetici saraylarından esinlendi. Mimar Roma'daki kamu binalarından esinlendi ve Kuzeyde yeni bir Roma tarzında yönetici binası yaratmak istedi. Bina Pek çok defa Dünyanın 8. Harikası olarak anıldı. Zamanında Avrupa'nın en büyük yönetici binasıydı. Daha sonradan kraliyet sarayına dönüştürülen bina, Kraliçe devlet ziyaretleri, yeni yıl resepsiyonları ve resmi işlemlerde kullanılmaktadır.

Önder KOÇ

Sanat, dünyayı yansıtan bir ayna değil dünyanın
onunla řekillendirildięi bir řekiçtir.

Bertolt Brecht

Yaşam, sadece birkaç uygulamaya geçirilebilir giriři bulunan bir
tiyatro salonudur.

Victor Hugo

Tiyatro tutkusu giderek hayata daha bir demokrat, daha bir özgür-
lükçü, daha bir barışçıl bakmamı sağladı.

Rutkay Aziz

Tiyatro, uygarlığı, bütün yurt sathına ulaştıran çok etkin
bir sanat dalı.

Haldun Taner

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından başlatılan köy okullarına kütüphane kurma projesi bugün itibariyle **28 okula ulaşmıştır**. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

Gidilen okul sayısı: 28
Götürülen kitap sayısı: 10175
Toplanan kitap sayısı: 12117

Geleceğimiz Kitapta

@geleceğimizkitapta